

SVOBODNA SLOVENIJA

ANO XXXVIII (32)

Štev. (No.) 27

ESLOVENIA LIBRE

BUENOS AIRES

12. julija 1979

Slovenska izseljenska matica

Ta režimska ustanova, ki doslej v korist Slovencev, ki služijo kruh v tujini, ni kaj prida storila, je imela konec maja v Ljubljani svoj občni zbor. V vodstvo so izvolili ljudi, ki danes v Sloveniji nekaj pomenijo: Staneta Kolmana, Marjana Osolnika in Pavleta Bojca. Posebno povabljen je prišel na zborovanje tudi urednik Družine, ki je nato v listu na kratko povedal, kaj so gospodje tovariši na široko govorili.

Poročilo pravi, da je dosedanji predsednik Seliger orisal politični okvir tega vprašanja. Ni najvažnejše vprašanje izseljenčev delo, ampak naloga vsakogar, da sodeluje pri izbiri poti v socializem.

Republiški sekretar Osolnik je kot strokovnjak za tovrstna vprašanja menil, da mora matica postati „ambasador in aktivist“ naše dežele v tujini.

Hrvaški zastopnik je vedel povedati, da je 2.2 milijona Hrvatov, t. j. skoro polovica republike, zunaj.

Pavle Car od tajništva za notranje zadeve se je spravljal na politično emigracijo, ki je od prvega dne do danes povzročiteljica težkih glavobolov rdečega režima. Kljub vsem poskusom ne more dobiti učinkovitega zdravlila proti njej. Ta „sovražnik“ še vedno obstaja, je dejal, in kuje načrte, da bi zrušil državo in spodnesel našo družbeno ureditev.

Edina tolažba teh ljudi, ki doma vladajo, je, da se politična emigracija ne pomlaja. Stari, nepremakljivi rod počasi izumira, mladih pa ni, ki bi jih nadomestili. Tako pravijo oni.

V obširnem poročilu odbora za zdajnja tri leta se nekajkrat kot posebna slaščica omenja slovenski klerikalizem, ki se menda izven mej naš dežele bohoti v polni moči in zlobi. Izgleda, da vlada ne verjame msgr. Grmiču, ki je že pred časom izjavil, da je ena največjih pridobitev slovenskih katoličanov pod rdečim režimom ta, da so se s pomočjo vlade rešili pogubonosnega klerikalizma. Klerikalnemu zmažu so doma res posekali nekaj glav, ne pa vseh. Rastejo mu še nove tam, kamor sekira rdečega rablja ne doseže...

V čem vidijo ta klerikalizem? Enostavno v dejstvu, da se več kot pol stoletja za slovenskega človeka v tujini ni brigal nihče drugi kot katoliški duhovniki. Mnogi vestfalski in holandski duhovniki so se popolnoma priučili našega jezika, da so lahko slovenskim vernikom postregli v njihovem jeziku. Za desetstotič naših ljudi, ki so odhajali v Združene države, je odhajal trop navdušenih duhovnikov, jim ustanavljali slovenske župnije, slovenske liste, slovenske verske in socialne organizacije in slovenske šole in prosvetne organizacije. Slovenski duhovniki so šli za našimi ljudmi v Francijo, Holandijo, Nemčijo in Argentino, kjer sta neprekosljiva optimista in požrtvovalna garača Kastelic in Hladnik skušala vsaj delno nadomestiti to, česar jim domovina ni hotela ali pa ni imela dati.

Rafaelova družba, katere slavno dediščino bi si rada lastila Matica, je tudi skoro izključno duhovniško delo.

Danes je na vseh koncih sveta, kjer se nahaja slovenska kri, pričujoč tudi zastopnik „slovenskega klerikalizma“, duhovnik, ki se žrtvuje za svoje rojake, ko jih vodi po poti versko-moralnega življenja in jim je v pomoč tudi v časnih zadevah, ko vidi, da v to poklicani ne storijo, kar je njihova dolžnost. To je danes slovenski klerikalizem, tak je bil tudi nekdanji, kljub marsikaterim napakam, ki jih ima vsako človekovo delo.

Z dvema stvarema se bodo morali spriznati novi voditelji Izseljenske matice v Ljubljani: Slovenskega „klerikalizma“ še ne bo konec. Jih je še precej po svetu, ki ga drže pri življenju. Stari umirajo, a novi stopajo na njihovo mesto. Tudi ti so Slovenci in tisti, ki bodo za njimi prišli, bodo tudi, vse dotlej, dokler bo v psovko spremenjena beseda klerikalizem pomenila isto, kot neutrudno in idealno delo duhovnikov za slovenskega človeka na

versko-moralnem, narodnem, socialnem in tudi političnem polju, zlasti takrat, kadar mu grozi nevarnost, da bi ga zastrupljali tisti, ki so jim te krščanske prvine trn v peti.

Tudi tolažba tovariša Cara, da s starim rodom politična emigracija umira, je mnogo prezgodnja. Morda sodi po razmerah doma, kjer stari rdeči klavci postajajo trhlji in neuporabni, mladji, ki bi jih nadomestili, pa ni. Mladi svet, v rdeči ideologiji vzgojen, se je od nje naučil le enega: želje po udobnosti, po uživanju, po tem, da si ustvari v stremuški tekmi vsaj majhna „nebesca“ doma, ali pa v tujini. Za žrtve pa mu ni mar.

Pri nas, na tujem, še nismo tako daleč. Primerno našemu številu je med nami izredno veliko ljudi idejno trdnih in aktivnih tudi med mladimi. Ni nas treba biti sram. Lahko se postavimo v vrsto s številnejšimi in bolj glasnimi. Tudi bati se nam ni treba zanje. Vedo, kaj so in zakaj so to, kar so. Ti so določeni za voditelje našega naroda v letih, ko starih že davno več ne bo.

Morda bo naš zgled dal pobudo matičarjem, da bi se posvetili vsaj skrbi za tiste naše rojake, ki so jih oni pregovorili, da se nas, novih, izogibajo in z žalostjo opazujejo, kako si znamo sami pomagati, medtem ko se zanje ni zanimal nihče, razen tu pa tam kak propagandist, ki jim je prišel razlagat novo rdečo vero.

Mi, ki v svobodi živimo in svobodno govorimo, jim gremo na živce. Vsaj za nekaj je naša politična trdnost in naš klerikalizem dober. Še nas bodo morali psovati in obrekovati. Za nas bo to znamenje, da smo na pravi poti. J. A.

V DRŽAVI IN V PARTIJI JE NAJMOČNEJŠA VOJSKA

Na vprašanje, kaj bo po Titovem odhodu v Jugoslaviji, so komentatorji v evropskih in tudi v svetovnih listih dajali najrazličnejše odgovore. Vse pa je bilo v glavnem le ugibanje. V celotnem kompleksu vprašanj je bilo toliko nedogranosti in zamotanosti v jugoslovanski notranji in zunanji politiki, da je bil točen odgovor dejansko nemogoč. Ali partija ali oborožene sile je glavna dilema pri pogledu v bodočnost. Komunistična partija je bila neznanka, ker ni bilo jasno, katera smer bo prevladala v vodstvu. V zvezi z izginotvijo Jovanke, je bila povečana nejasnost, kam je usmerjeno vodstvo oboroženih sil. Posebno zanimanje je vzbujalo vprašanje, koliko vpliva ima prosovjetska struja v vojski in v partiji.

Razvoj v zadnjem času je dal na ta vprašanja precej jasn odgovor. Značilno je najprej, kako je rasel vpliv oboroženih sil v vodstvu partije. V centralnem vodstvu partije je l. 1948 predstavljalo oborožene sile samo 3% članov. Po šestem partijskem kongresu (1952) 6%; po sedmem (1958) je padlo zopet na 3%; po osmem (1964) se povzpne na 6%, kar je ostalo nespremenjeno tudi po devetem kongresu (1969); po desetem (1974) se je dvignilo na 10% in po enajstem (1978) na 14%. Tako je danes v Centralnem komiteju Zveze komunistov Jugoslavije, ki šteje 166 članov, 23 visokih oficirjev, od katerih so razen enega vsi v činu generala.

Poročali smo v zadnji številki, katere najpomembnejše ključne položaje zunaj partije imajo v rokah visoki oficirji: notranje ministrstvo, obrambno ministrstvo, državno tožilstvo in uredništvo partijskega glasila „Komunist“. Kljub tako vplivnemu položaju oboroženih sil je bila zaskrbljenost Tita in njegove okolice razumljiva: ko bo Tito zapustil politično pozornico, je pričakovati, da bo postal problem nasledstva skrajno kočljiv, ker bodo trije stebri vladanja, to je državno Predsedstvo, Prezidijski centralni komitej KPJ in vodstvo oboroženih sil brez združujoče avtoritete.

Res so začeli, predvsem po Kardelevi smrti, Tito in njegovi glavni sodelavci prav posebej poudarjati „kolektivno vodstvo“, kot edino rešitev za

Objavljamo celotno besedilo pridige, ki jo je imel sv. oče Janez Pavel II. pri sv. maši na binkočno nedeljo, 3. junija tega leta v Gnieznu, na esplanadi tamkajšnje katedrale, pred neizmerno množico vernikov. Pred sv. opravilom je papež molil v katedrali na grobu sv. Vojteha, Čeha po rodu, praškega škofa in misijonarja na Poljskem. Podčrtana mesta sledo točno objavi v glasilu sv. stolice „Osservatore Romano“. Podnaslovi so naši.

„Eminenca, predragi primas Poljske! Dragi bratje nadškofi in škofi poljski!

1 - Pozdravljam v vas vse Božje ljudstvo, ki živi v moji rodni deželi! Duhovnike, redovne družine, laike! Pozdravljam Poljsko, krščeno že pred več kot tisoč leti. Pozdravljam Poljsko, vključeno v skrivnosti božjega življenja z zakramenti krsta in birme. Pozdravljam Cerkev dežele mojih dedov v skupnosti in hierarhični edinstvi z naslednikom sv. Petra. Pozdravljam poljsko Cerkev, ki sta jo vodila od njenih začetkov sem sveta škofa in mučenca Vojteh in Stanislav skupaj s Kraljico Poljske, Našo Gospo Jasnogorsko. Ker sem prišel, da se pomešam med vas kot romar velikega jubileja, pozdravljam vas, predragi bratje in sestre, z bratskim poljubom miru.

problem nasledstva. Vendar je „kolektivno vodstvo“ v večnarodni državi lažje razložiti teoretično, kot ga izpeljati v praksi. Tito ima verjetno prav, ko smatra vojsko kot sebi in svoji politiki najbolj lojalno skupino v jugoslovanski državi. Brez ozira na to, kako visoko Tito osebno ceni Zvezo komunistov Jugoslavije in njene organizacije, razpredene po državi, je vendar prepričan, da ostane vojska brez dvoma najmočnejša opora državi in — partiji.

Poleg generala Ljubičiča — Srba in Hrljevića — Hrvača je slov. gal. Ivan Dolničar poznan kot Titu najbolj zvest general. Na tej osnovi je vprašanje avtoritete, ki naj poveže navedene tri stebre vladanja, Tito imenoval Slovenca armadnega generala Dolničarja za generalnega tajnika državnega Predsedstva. Ta funkcija doslej ni vidno izstopala. Toda dejstvo, da je bil na to mesto imenovan častnik tako visokega čina, kaže, da je ta generalni sekretariat doživel veliko spremembo v razsežnosti in vplivu.

Zaključek bi bil ta: z armadnim generalom, ki načeljuje jugoslovanski vojski (okrog 270.000 vojakov, od katerih je 190.000 članov partije), z armadnim generalom, ki poveljuje državni tajni in javni policiji in s tretjim generalom, ki kontrolira državno sodstvo, se zdi, da imenovanje armadnega generala Dolničarja na položaj generalnega sekretarja državnega Predsedstva potrjuje jugoslovanske oborožene sile kot stvarni branik in porok državne enotnosti in nadaljevanja Titove notranje in zunanje politike. Zato ni pričakovati po Titovem odhodu bistvenih sprememb v smeri kake liberalizacije ali demokratizacije.

Tako je stanje danes. Spremeniti ga morejo nepredvidena presenečenja.

m. p.

Kristjani! Kje ste?

Pod tem naslovom smo pretečeni teden objavili nekaj posameznih odstavkov iz govora ge. Natalje Solženicnove, žene ruskega disidenta Aleksandra Solženicna. Predavala je študentom iz Cavendish univerze, ZDA, kar s tem pojasnjujemo.

SLOVANSKE BINKOŠTI

ČERKEV GOVORI VSE JEZIKE, TUDI SLOVANSKE

2 - Kot vidite, spet je napočil binkočni dan in znašli smo se spet v duhu v Jeruzalemu med zbranimi apostoli. A istočasno smo tukaj zbrani, da obhajamo naše poljsko tisočletje, ki nam vedno z isto silo kliče v spomin skrivnostni dan tistega začetka, ko pričenjamo šteti leta zgodovine naše domovine in v njo utelešene Cerkev. Zgodovine Poljske, vedno zveste. Glejte, na binkočni dan se v hiši apostolov v Jeruzalemu izpolni obljuba, zapečaten z Odršenikovo krvjo na Kalvariji: „Sprejmite Svetega Duha; katerim boste grehe odpustili, jim bodo odpušteni, in katerim jih boste zadržali, jim bodo zadržani (Jan 20, 22-23).“ Cerkev se je rodila prav iz moči teh besed. Se je rodila iz moči tega božjega diha. Kristus jo je pripravil vse svoje življenje, rodila pa se je končno, ko so apostoli prešli od Kristusa binkočni dar, ko so prejeli od Njega Svetega Duha. Njegov prihod pomeni začetek Cerkev, ki mora preko vseh rodov uvajati človeštvo — posameznike in narode — v edinstvo Skrivnostnega Telesa Kristusovega. Prihod Svetega Duha pomeni začetek in nadaljevanje te skrivnosti. Nadaljevanje je v resnici neprestano vračanje k začetku.

In tako vidimo, da so apostoli, zbrani v Jeruzalemu, polni Sv. Duha, „začeli govoriti v tujih jezikih, kakor jim je pač Duh dal, da se izražajo“ (Ap. del. 2, 4). Različni jeziki so postali njihovi lastni po skrivnostnem delovanju Sv. Duha, ki „veje, kjer hoče“ (Jan 3, 8) in prenavlja „obličje zemlje“ (Ps 103, 30). In čeprav pisec Apostolskih del ne vključi našega jezika v seznam onih, ki so jih tisti dan govorili apostoli, je prišel čas, ko so nasledniki apostolov začeli govoriti tudi v jeziku naših pradedov in oznanjati evangelij ljudstvu, ki ga je lahko razumelo in sprejelo samo v njem.

OD SILVESTRA II. DO JANEZA PAVLA II.

3 - Pomenljiva so imena gradov družine Piast, v katerih se je uresničil ta zgodovinski prenos Duha in se je istočasno prižgal plamen evangelija v deželi naših pradedov. Govorica apostolov je zazvenela prvič kakor nova verzija v našem jeziku, ki ga je ljudstvo ob Vasti in Visli razumelo in ga mi še danes razumemo. Zares, gradova, s katerima je povezan začetek vere v deželi naših pradedov, sta Poznanj — kjer je od najstarejših časov, to se pravi, odkar se je dal krstiti Mieszko, stoloval škof — in pa Gniezno, kjer se je leta 1000 vršil velik cerkveni in državni shod. Ob relikvijah sv. Vojteha so se odposlanci papeža Silvestra II. iz Rima sešli z rimsko-nemškimi cesarjem Otonom III. in s prvim poljskim kraljem (takrat še knezom) Boleslavom Hrabrim, sinom in naslednikom Mieszka, in ustanovili prvo poljsko metropolijo in s tem položili temelje hierarhičnemu redu Cerkev v Poljski za vso bodočnost. V območju te metropolije so bili tedaj, leta 1000, vključeni škofovski sedeži v Krakovu, Vratislavi in Kolobrzegu, združeni v eno samo cerkveno organizacijo. Zmeraj, kadar nas pot zanese sem, moramo videti na tem kraju binkočno hišo apostolov na novo odprto. In moramo prisluhniti govoric naših pradedov, v kateri se je začelo glasno oznanjanje „velikih božjih del“ (Ap. del. 2, 11). Na tem mestu je tudi poljska Cerkev zapela leta 1966 svoj prvi Te Deum v zahvalo za tisočletnico pokristjanjenja, dogodek, pri katerem sem imel srečo prisostvovati kot krakovski metropolit. Dovolite mi, da danes, kot prvi papež poljskega rodu, zapojem še enkrat z vami ta Te Deum v zahvalo za tisočletje. Nedoumljive in čudovite so odredbe Gospodove, ki črtajo pota, ki vodijo na ta kraj od Silvestra II. pa do Janeza Pavla II.

„SPOMNITE SE, SV. OČE, SVOJIH ČEŠKIH SINOV!“

4 - Po tolikih stoletjih se je odprla na novo dvorana zadnje večerje v Jeruzalemu in se ne čudijo več samo ljudstva Mezopotamije in Judeje, Egipta in Azije ali tisti, ki so prišli iz Rima, ampak tudi slovenska ljudstva in ostali narodi, ki žive v tem delu Evrope, ki so slišali govoriti Jezusove apostole njihove jezike in pripovedovati v njih o „velikih božjih delih.“ Ko je v zgodovini prvi poljski vladar hotel uvesti krščanstvo med svoje ljudstvo in se povezati s sedežem sv. Petra, se je obrnil v prvi vrsti k sorodnim narodom, poročil se je z Dobravo, hčerko češkega kneza Boleslava, ki je bila že krščena in je zato postala botra lastnemu možu in vsem njegovim podanikom. Z njo so prišli na Poljsko misijonarji raznih evropskih narodnosti: Irca, Italijani, Nemci, kakor npr. sveti škof in mučenec Bruno iz Querfurta. V spominu Cerkev v zemlji kralja Boleslava je ostalo globoko vtisnjeno ime sv. Vojteha, sina in pastirja sosednjega češkega naroda. Znana je njegova zgodovina, ko je bil škof v Pragi, znana so njegova romanja v Rim in zlasti je znano njegovo bivanje na dvoru v Gnieznu, kjer se je pripravil na svoje zadnje misijonsko potovanje na sever. Na obali Baltškega morja se je ta škof, ki je prišel od zunaj, ta neutrudljivi misijonar, pretvoril v seme, ki pade v zemljo in mora umreti, da rodi obilo sadu (Prim. Jan 12, 24). Pričevanje njegovega mučeništva, pričevanje njegove krvi je udarilo svoj neizbrisni pečat na krst, ki so ga prejeli pred tisoč leti naši pradedje. Smrtni ostanki mučenca, apostola sv. Vojteha tvorijo del temelja vsega poljskega krščanstva. In zato se mi zdi tako primerno, da vidim tukaj pred seboj napis v bratskem jeziku, v jeziku sv. Vojteha: „Spomnite se sv. očca, svojih čeških sinov!“ V prejšnjih časih so se ti slovanski jeziki, tako sorodni med seboj, glasili še bolj podobno. Jezikoslovna znanost uči, da so se porajali iz slovanske korenine, iz skupne korenine krščanstva, iz korenine sv. Vojteha. „Spomnite se, sv. očca, svojih čeških sinov!“ Kako naj bi pozabil ta papež, nosilec dediščine sv. Vojteha, na te svoje sinove? In mi vsi, dragi bratje in sestre, ki smo nosilci iste dediščine sv. Vojteha, ne moremo pozabiti teh naših bratov!

POSŁANSTVO PRVEGA PAPEŽA SLOVANSKEGA RODU NA KONCU DRUGEGA TISOČLETJA KRŠČANSTVA

5 - Ko se danes spominjamo prihoda sv. Duha v tem letu Gospodovem 1979 in imamo pred očmi tiste prve čase, nam zvone v ušesih skupaj z govoric naših pradedov tudi drugi sorodni slovanski jeziki, v katerih je začel takrat govoriti apostolski zbor, na široko odprt zgodovini. Predvsem, kako naj bi ne slišal teh jezikov prvi slovanski papež v zgodovini Cerkev? Morda ga je ravno zato izbral Kristus, morda ga je ravno zato privedel Sv. Duh, da uvede v občestvo Cerkev razumevanje za besede in jezike, ki se zvenijo kot tuji za ušesa, ki so navajena na romanske, germanske, anglosaške, keltske in podobne glasove. Ni morda res, da Kristus in Sv. Duh hočeta, da se Mati Cerkev, ob koncu drugega tisočletja krščanstva, obrne v ljubečim razumevanjem, s posebnim smislom do tistih jezikov, v katerih se poudarki prelivajo med seboj in skupnem izvoru, v skupnih etimologijah in ki se — kljub znanim razlikam in to celo v pravopisu — slišijo tako sorodni med seboj in tako domači? Ni morda Kristusova volja, ni morda odlok Sv. Duha, da ta papež — ki nosi v svoji duši globoko vtisnjeno zgodovino svojega naroda od vseh začetkov, pa tudi zgodovino bratskih in sosednih narodov — proglasi

(Nad. na 3. str.)

VOLITVE V EVROPSKI PARLAMENT

Pred dobrim mesecem so bile v devetih evropskih državah volitve v Evropski parlament. Od prejšnjih volitev so se razlikovale v tem, da so tedaj parlamentari posameznih držav poslali v Strasburg število poslancev, ki je odgovarjalo moči v domačem parlamentu. Te zadnje volitve pa so bile neposredne, tako da so volili poslance vsi volilni upravičenci posameznih držav po volilnem redu, ki je v veljavi za domači parlament.

Na Nizozemskem, Irskem, Danskem in Veliki Britaniji so vodili v četrtek 7. junija. V Italiji, Franciji, Belgiji, Zvezni Republiki Nemčiji in Luksemburgu so volili 10. junija.

Od 410 sedežev, predvidenih v evropskem parlamentu, pripada Veliki Britaniji (enaatrideset milijonov volivcev), Franciji (35 mil. vol.), Italiji (41,5 mil. vol.), Zvezni Republiki Nemčiji (42 mil. vol.), vsaki po 81 sedežev. Skupno pripada torej tem državam 324 sedežev. Ostalih 86 je razdeljeno tako: Nizozemska (10 mil. vol.), 25 sedežev; Irska (2 mil. vol.), 15; Danska (3,5 mil. vol.), 16; Luksemburg (200.000 vol.), 6; in Belgija (6,5 mil. vol.), 24 sedežev. Belgija je razdeljena na Flamsko (13 sedežev) in Valonsko enoto (11 sedežev).

Udeležba pri volitvah je pokazala,

TRPLJENJE BREZ KRAJA

Zopet je potekel teden dni, in položaj v Nikaragvi se ni dosti spremenil. Sicer že nekaj dni vneto krozi nočice, da bo predsednik Somoza le odstopil, a znova zanikajo to možnost in napovedujejo še dolgo vojno.

Kar se tiče vojaških objektov, so novice prav tako nasprotujoče. Medtem ko vlada trdi, da je s številnih krajev odgnala sandinistične upornike, levičarski krogi trdijo, da je marksistična gverila izvedla uspešno ofenzivo na vladne postojanke. Glavno mesto Managua in njega okoliš je popolnoma v vladnih rokah. A sandinistom je uspelo obdržati svoje položaje v važnem mestu Rivas. Za vlado je nevarno to, da pada morala v vrstah Narodne straže, zlasti zaradi govoric, da bo Somoza odstopil in zapustil Nikaragvo. Prvatniki nimajo tega problema. Njihova

V Boliviji vodi zaenkrat Siles Zuazo

V Boliviji se nadaljuje štetje glasov zadnjih volitev. Položaj je podoben kot pred tednom. Vodi sredinsko-levičarski kandidat Siles Zuazo, kateremu blizu sledi drug središček Paz Estensoro. Vojaštvo, ki je doslej vodilo

da med širokimi množicami ni prevlekega razumevanja za Združeno Evropo in njen parlament. Pri oceni udeležbe volivcev je upoštevati, da je ta obvezna v Italiji, Luksemburgu in Belgiji. V odstotkih je bila udeležba sledeča: Italija 85,9%, Luksemburg 85%, Belgija 81%, Nemčija 65%, Francija 60,2%, Nizozemska 57%, Danska 48% in Velika Britanija 32,2%. Odstotek udeležbe v Veliki Britaniji je porazen.

Razdelitev mandatov v celoti je izpadla tako: socialisti 111, krščanski demokrati 106, konservativci 63, komunisti 44 (od teh je 24 iz Italije), liberalci 40, napredni demokrati 23, ostale stranke 23.

Razdelitev mandatov je bila komplcirana, ker je bilo za en mandat potrebno v različnih državah različno število glasov. Tako je bilo v Zvezni Republiki Nemčiji za en mandat potrebnih 759.000 glasov, v Luksemburgu pa le 76.000.

Med raznimi zanimivostmi je tudi ta, da je izvoljen v Evropski parlament Otto Habsburg, sin zadnjega avstrijskega cesarja. Ker nima avstrijskega državljanstva, ga je postavila na svojo kandidatno listo bavarska CSU Franca Jožefa Straussa, kot zastopnika OCU.

Prva seja Evropskega parlamenta bo 17. julija t. l.

m. p.

MEDNARODNI TEDEN

V ITALIJI iščejo novo vlado. Po zadnjih volitvah je predsednik Sandro Petrini poveril vladni mandat demokristjani Andreottiju, ki pa seveda ni uspel. To je bilo že tretjič, da je Andreotti skušal sestaviti vlado v zadnjih 160 dneh, odkar je Italija zašla v sedanjo krizo. Ker mu ni preostalo drugega, je enostavno vrnil mandat Petriniju, ki je nato poklical drugega moža. Ta je socialist Bettino Craxi, ki se sedaj trudi s težavami italijanske politike. Po zadnjih volitvah namreč ne demokristjani sami, ne komunisti ne morejo sestaviti vlade niti s pomočjo socialistov. Ker demokristjani odločno odklanjajo povezavo s komunisti, jim socialisti ne morejo dati zaslombe, ki bi jim s pomočjo še kake manjše stranke (republikancev) dala potrebno kongresno večino.

V NEBO se je oziral ta teden ves svet. Od tam naj bi na zemljo padel ameriški vsemirski laboratorij Skylab. Prvotno naj bi Skylab zapustil svoj tir šele leta 1983, pa so ga razne vsemirske motnje prej sklatile. Laboratorij, katerega teža je okoli 80 ton, naj bi padel na zemljo z možnostjo povzročitve žrtev in škode. Razne napovedi so ugrabale, kam bo padel; nazadnje so „ga poslali“ na Indijski ocean. Ko bralci berejo te vrstice, se je neznanka že razjasnila. Človeštvo pa je nekaj dni trpelo, komu bo padel na glavo kos vsemirske ladje.

CARTER nadaljuje s proučevanjem energetskega problema. Medtem ko strokovnjaki proučujejo, kako prebroditi hudo krizo, je Saudijeva Arabija, glavni dobavitelj petroleja za ZDA napovedal povečano proizvodnjo. V ZDA samih so sklenili, da bodo pospešili študije za umetna goriva.

V IRANU imajo ponovne težave. Medtem ko so napovedali, da bodo dokončno odpravljena muslimanska revolucionarna sodišča, je bil ubit verski vodja Taqi Haj Tarkhani. Ubili so ga pristaši antiklerikalne stranke. Neznani storilci so dinamitali naftovod največje petrolejske rafinerije na svetu.

KITAJSKA je uveljavila nov zakon o tujih naložbah. Tuj kapital (zlasti ameriški) bo tako našel pot v daljni vzhod in lahko razvil svoj vpliv na Peking. Doselej je bila Jugoslovija edina država marksističnega sveta, ki je dopuščala dotok tujih kapitalov. Tuji opazovalci so označili zakon kot „skrajno liberalen“.

VIETNAM je obdolžil Kitajsko, da skuša v Indokini igrati vlogo, ki so jo prej imele ZDA. Hanoi napada Peking, češ da hočejo Kitajci izvajati svojo voljo, ne glede na voljo sosednjih narodov in vlad.

IZ ŽIVLJENJA IN DOGAJANJA V ARGENTINI

Državni praznik 9. julija so svečano obhajali po vsej državi. Ni bilo sicer bombastičnih in množičnih vojaških parad — gospodarski položaj ne dopušča, da bi to izvajali vsako leto; a prisrčne so bile svečanosti po šolah, kjer otroci dobivajo prve pojme o narodnosti in nje simbolih, pa po vojašnicah, kjer se fantje pripravljajo, da v primeru nevarnosti, branijo domovino.

Praznovanja so svečanostna in prisrčna zlasti po notranosti države. V trgih in vaseh, kjer ni mestnega razkošja ne dragih razvedril, so narodni prazniki vedno ljudski prazniki, slavje za vse, doživeto in veselo. Po mestih se izraža le še z razobežanjem zastav, zadnja leta sicer mnogo bolj kot prej.

Omenili smo, da se po vojašnicah vadijo mladi rekruti. Argentina že dolgo dolgo let ni bila udeležena v vojskah, če izvzamemo zadnje domačo vojno proti gverili, katere se vojska ni masivno udeležila. Zadnja nevarnost vojaškega spopada je bila ob priliki mejnega problema s Čilom, pa je po vatikanskem posredovanju prišlo do premošitve sovražnosti. Primerno je, da se tega spomnimo prav sedaj, ko je v Vatikanu posebna komisija, ki proučuje ta problem, podala izjavo z izrazi optimizma glede končnega uspeha.

V Rimu že nekaj časa zasedajo argentinska in čilska komisija skupno s papeževim zastopnikom kardinalom Samorejem. Obe komisiji sta Vatikano predložili dokumente in zahteve, vsaka v prid svojemu stališču. Prav tako sta imeli priliko zavriniti stališča nasprotnih strank. Razgovori potekajo v prijateljskem duhu, kar zlasti poudarja zadnje vatikansko poročilo. Kot vemo, Sveti sedež ne bo „razsodil“, temveč le svetoval najboljšo rešitev spora. A obstaja veliko upanja, da bo ta svet sprejet. Optimizem temelji tako na pripravljenosti, ki jo kažeta obe delegaciji, kot na posameznih izjavah tako v Argentini kot v Čilu. Tako je zadnje dni čilski poslanik v Buenos Airesu dejal, da so se čilenci „odpovedali zmagi“ s tem, ko so pristali na vatikansko posredovanje. Bolj določeno rečeno, so se odpovedali možnosti zmage in pridobitve prav kakor Argentina. Obe državi sta izrazili le voljo mirne poravnave medsebojnega spora.

A preidimo na vsakdanje probleme, ki nas tarejo. Kot je bilo napovedano,

V ŠPANLIJI so gverilci izvedli novo ofenzivo. Sedaj načeljuje setvi terorja tkim. GRAPO (Protifašistična odporna skupina), ki si pripisuje številne atentate. Prav tako seje nemir delovanje baskovskih nacionalistov, zbranih v ETA, ki zadnje čase napada zlasti francoske interes v Španiji, med njimi vrsto podružnic francoskih bank.

je meseca junija inflacija zopet poskočila. Druginja je narasla za 9,7%, kar je zelo blizu prerokovanega dvo-mestnega števila. V prvem semestru letošnjega leta so cene narasle že za 64,6 odstotkov; od lanskega do letošnjega junija pa za 153,9 odstotkov. Junjska inflacija je znova povečala kritiko, ki iz raznih sektorjev pada na gospodarsko vladno ekipo. A vladni krogi se branijo s prav tako močnimi argumenti: res je, da jim ni uspelo preprečiti inflacije; a to niti ni bil glavni namen, temveč v prvi vrsti stabilizacija zunanjetrgovinske bilance, doseganja močnega deviznega kritja in zaposlenost. Kar se tega tiče, je treba priznati, da je brezposelnost najnižja, kar je je Argentina doživela v zadnjih štiridesetih letih, kar je samo po sebi lep uspeh. Vladni gospodarstveniki tudi trdijo, da bi oster zastoj inflacije krepko pognal v tek recesijo, kar bi bilo še slabše za državo.

A socialna cena vladnega načrta je precej velika. Nižji sektorji le s težavo prestajajo krizo v pričakovanju boljših dni, ki jih napoveduje gospodarski minister dr. Martínez de Hoz. Na vlado pritiska tudi organiziran sindikalizem, ki živi zaskrbljen v pričakovanju novega zakona gremialnih organizacij. Teh dvoje problemov (sindikalni in socialni) se je nepričakovano spojilo na zadnjem zasedanju stalne komisije Argentinske škofovske konference. Pretekli teden je predsedništvo te konference, skupno z delegati dvanajstih cerkvenih provinc, zasedalo v Buenos Airesu, in odmev tega zasedanja v javnosti je bil izreden.

Vendar si je treba stvar podrobneje ogledati. Razni časopisi so obširno pisali, da so škofje razpravljali zlasti o gremialnem problemu, pa tudi o ekonomskih težavah nižjih slojev. Res je, da škofje na svojih zasedanjih obravnavajo vsa področja argentinskega življenja. A to delajo pretežno s pastoralnega vidika. Ni njih skrb (in tudi ne prizadevanje) da bi se zavzemali za tako ali drugačno formulacijo sindikalnega zakona, kot so precej pristransko pisali nekateri poročevalci. Škofje skrbi veliko področje gremialnega življenja, a z vidika evangelizacije, kajti prav ta sektor je, po razpadu argentinskega katoliškega delavskega gibanja, potem ko je izginil argentinski JOC (katoliška delavska mladina, žosisti), skoraj popolnoma prepuščen sam sebi, kar se tiče kateheze.

Seveda so časopisi vedeli povedati, da je izpust zadnjih šestih priprtih gremialistov iz skupine „25“ (aretirani so bili po zadnjem ponesrečenem poizkusu splošne stavke) sad posredovanja škofovske konference. V resnici so jih izpustili po ukazu sodišča, sodni postopek proti njim pa teče naprej.

Tine Debeljak

Med knjigami in revijami

VANE IVANOVIĆ: DRUGO ZVONO

Vane Ivanović, znani publicist in soustanovitelj Skupine za demokratično alternativno v Jugoslaviji, kateri je pripadal tudi dr. Krek in se je prvič sestala 1. 1963 v Standstedu, ter urednik njenih dveh knjig Demokratska Jugoslavija (1967 in 1972), je pred leti izdal v angleščini svojo avtobiografijo pod naslovom „LX Memoirs of a Yugoslav“. Sedaj je v založbi srbske knjižnice Naše delo v Londonu izdal v latinici odlomek iz te avtobiografije pod naslovom Drugo zvono in s podnaslovom „Jugoslavija u ratu 1939-1945“, ki pa obsega nič manj kot 192 strani!

Kdor hoče prav razumeti in ceniti njegova poročevanja, mora poznati vsaj v glavnem njegov življenjepis, kakor ga podaja on sam v I. delu tudi te knjige. Rojen je bil v Osijeku 1. 1913 (tik pred prvo svetovno vojno) od očeta Hrvata in matere Srbinke. Do 12. leta je hodil v jugoslovanske šole, od 1. 1925 pa se je šolal na Angleškem, kjer je dokončal politično ekonomijo na cambridški univerzi. Ko ga je posinivil veliki lastnik trgovskega ladjevja Božo Banac iz Cavtata, je odslej bil v upravi tega podjetja, katerega pa je „odstopil“ med drugo vojno britanski vojni mornarici. Pa tudi sam je stopil v zavezniško vojno službo, v katero je bil sprejet najprej v ZDA kot kapetan, pozneje v Angliji kot major. Služil je v vojnopolitični službi v Bari

državo, je pozvalo k edinstvi in povezavi z zavezniškimi oblastmi in jugoslovanskimi razmerami. Po vojni je še vedno ostal upravnik svojega ladjevja, v kolikor ga je še ostalo, do 1. 1967, ko ga je prodal Angležem. Zdaj je generalni konzul kneževine Monaco v Londonu.

Toda medtem je bil Ivanović še marksikaj drugega: bil je odličen športnik celo na mednarodnem polju, saj je bil jugoslovanski prvak na teku z zaprekami 1. 1935 in argentinski 1937 ter je tekmoval tudi na berlinski olimpijadi 1. 1936. Napisal je tudi dve knjigi v angleščini iz morskšportnega področja Podvodni lov in Moderni podvodni lov, ki sta izšli tudi v španščini in srbohrvaščini. Tudi je bil predsednik Društva svobodnih državljanov Jugoslavije v Londonu od 1. 1949-1974 in je častni član društva srbskih pisateljev in umetnikov v Londonu ter predsednik skupine evropskih aktivistov iz Jugoslavije. Najvidnejše pa mu je danes politično delo za sporazumovanje narodov Jugoslavije pri Demokratični alternativi, ob kateri naj bi se zedinili vsi ti narodi za vzpostavitev demokratične Jugoslavije namesto sedanje totalitaristično-komunistične. Temu cilju posveča največ svojega dela in tudi žrtev.

Tudi ta knjiga ima mnogo zveze s tem ciljem. Pokazati hoče predvsem

na podlagi osebnih doživetij — pa tudi najnovejših arhivskih odkritij —, potek dogodkov med vojno, kot jih je on doživljal kot angleški častnik med zavezniški v stikih z jugoslovanskimi oblastmi obeh frakcij odporniškega gibanja. Razložiti, zakaj so zavezniški pustili pasti Mihajlovića in posadili v sedlo Tita s sedanjim komunističnim režimom, ki ga prav ta skupina, kateri on stoji na čelu, sedaj načrtno ruši.

Če vemo to iz življenja Vaneta Ivanovića, bomo lahko s pridom uživali ob tem precejšnjem odlomku iz njegove avtobiografije, ki zdaj stopa pred nas iz angleškega originala preveden pod naslovom Drugo zvono, t. j. Druga plat zvona iz tem medvojnih let, tista, ki je udarjala na zavezniški strani.

Ivanovićevo knjiga razpada v dva dela: prvi ima naslov Drugi svjetski rat. V njem opisuje svoje opazovanje približevanja vojnim časom, kot ga je zasluhlil že 1. 1933, ko se je mudil v Nemčiji in potem še večkrat v Angliji, ZDA in Franciji, pa tudi pozneje v Nemčiji in drugod po Evropi. Sledi opis razmerja Anglije in Francije do Hitlerjeve Nemčije, pa tudi vabljenje ZDA za zavezništvo proti Nemčiji, kar pa ni uspelo, kajti ZDA so stala trdno na nevtralnem stališču do evropskih trenj. Celu razumevale so nemški položaj. Iz nevtralnosti jih ni premaknil niti poraz Anglije niti Francije, ne uničenje Češke in Poljske pa tudi ne napad na Jugoslavijo. Šele japonski napad 6. decembra 1941 na Pearl Harbor jih je primoral v napoved vojne Osi in njenim satelitom. Tedaj se je sklenilo zavezništvo Anglija-ZDA-Sovjetska zveza.

Jugoslavija se je 27. marca odločila za Anglijo in Ivanović je dal „rekvirirati“ Angliji svoje brodeve in se tudi sam prijavil že 1. 1942 v zavezniško vojsko v ZDA. Toda šele 9. marca 1942 je bil kot ameriški kapetan „odstopljen“ angleški vojski in je mogel oditi v Bari, kjer je bil uslužben kot angleški major v sklopu glavne komande angleške vojske v Kairu do januarja 1945. Delal je v sekciji za Jugoslavijo v PWE, t. j. Politične vojne eksekutive v oddelku za propagando v radiu, tisku itd. tudi v zvezi z angleškim zunanjim ministrom. Tu opisuje „prilagodivanje“ evropskih politikov Hitlerjevimi željam, tudi primikanje Jugoslavije Osi, kjer imenuje princa Pavla kot takega, ki je hotel samo pridobiti čas za poznejšo rešitev pred Nemci, sicer pa je bil „nič manj anglofilski kakor jaz ali Banac in drugi“, in je po krivici Angležem veljal za „izdajavca“. Njemu, Ivanoviću, pa je bil dan 27. marca „najlepši dan v življenju“, ko je stopila Jugoslavija na angleško stran. 6. aprila je sledil Hitlerjev napad na Jugoslavijo.

Druga knjiga (od strani 64 do 160, torej 100 strani) je posvečena analizi in opisu dogodkov obeh osvobodilnih organizacij v državi — Mihajlovićevih četnikov in Titovih partizanov.

Charles Thayer, ameriški raziskovavec gverilskih vojn, je ugotovil, da slednje gverilsko bojevanje terja pet pogojev za uspeh. Te je vzel Ivanović za osnovo pri primerjanju obeh jugoslovanskih gveril, in ti so: 1) gverilci morajo imeti idejno vzpodbudo za svoj nastop; 2) podpora prebivalcev zunaj vrst borcev, ki jim preskrbujejo živje

itd.; 3) odločno in priznana vodstvo; 4) zavetje zunaj svoje operacijske cone, kamor bi se zatekli pred preganjanjem in 5) dovolj orožja, sanitetnega materiala itd., za kar morajo skrbeti močni zavezniški, ki igrajo v gverilski vlogi. Na podlagi teh „pogojev“, sodi sedaj Ivanović ene in druge.

Najprej govori Ivanović o ciljih, programih in ideologiji četnikov, in ugotavlja, da sta imeli obe gverilski vojski jasne cilje in svojo lastno taktiko „na dolgo stezo“. Četniki: obnovo Kraljevine Jugoslavije in računanje na to, da bodo „zavezniški“ začeli na Balkanu svoj končni obračun z Osi, svojo invazijo, ob kateri bi pomogli oni z že prej dobro organizirano močjo. Partizani pa so imeli svoj dolgoročni cilj — svetovno revolucijo, s katero so začeli, pa so potem delali odstopitve s poudarjanjem „narodne borbe narodov“ in s parolami antifašizma in osvoboditveja od okupatorja. Partizani so imeli zavestno pripravljen program, četniki pa so ga amatersko improvizirali, zlasti Mihajlovićev pristaši zunaj države.

Kar se tiče 2. pogoja: podpore bivalstva, so Mihajlovića podpirali samo v Srbiji v bližini njegovega bivanja, sicer pa je lahko račun na večinsko vdanost Srbov ob koncu sovražnosti in čakal pripravljen na to invazijo. Toda to podporo je „odnesel vihar“ ob pohodu partizanov v Srbijo s pomočjo vseh treh zavezniškov. Partizani so bili zunaj Srbije v nenemnem pokretu, spočetka s slabo podporo prebivalstva, toda ker ni bilo druge alternative, je ta rastla. Sicer je ves zavezniški svet obudoval njihovo borbenost. (Bo še)

Novice iz Slovenije

STORE — Tovarna traktorjev v Storah ima hude začetne težave. Po načrtu bi lani morala izdelati 5400 traktorjev, a jih je le 4100. In pri vsakem izdelanem traktorju je imela tovarna več deset tisoč dinarjev izgube. Za izgubo krivijo prodajne cene in neuspešne jugoslovanske koperante, ki niso izdelali nekaterih sestavnih delov in jih je tovarna zaradi tega morala uvažati.

SLOVENJ GRADEC — Slovenjgrška tovarna usnja je pripravila sejem modelov in sestavnih delov za obutev. Na sejmu so poleg domačih kreatorjev sodelovali tudi proizvajalci obutve iz Avstralije, Madžarske, Bolgarije in Italije.

BLED — Knjigarnarij iz vse Jugoslavije so imeli 12. junija posvet na Bledu. Ugotovili so, da samo 32 odstotkov odraslih državljanov kupi letno eno knjigo, 62 odstotkov pa sploh ne prebere niti ene knjige.

KRANJ — Akademski komorni zbor Kranj je za desetletnico obstoja priredil jubilejni koncert.

NOVO MESTO — V Dolenjski galeriji v Novem mestu je pripravil obsežno razstavo slik in akvarelov akademski slikar Milan Rijavec. Razstavil je 59 oljnih slik in 34 akvarelov, ki dokaj popolno kažejo njegovo slikarsko pot.

LJUBLJANA — V Sloveniji vsako leto „odkrijejo“ 2500 novih diabetikov, natančnejši podatki o številu bolnikov pa ni. Točne podatke o razširjenosti te bolezni imajo le za mesto Ljubljana, kjer je vsako leto 1000 diabetikov. Na običnem zboru slovenskih zdravnikov so poleg števila bolnikov ugotavljali pomanjkljivo preskrbo z zdravili, ki so življenjsko važna za bolnike s sladkorno boleznijo.

MARIBOR — V Mariboru so 15. junija praznovali 20-letnico prve tamkajšnje visokošolske ustanove, visoke ekonomsko-komercialne šole. Šola je od nastanka izšla nad 5000 ekonomistov.

LJUBLJANA — študentje četrtega letnika dramske igre ljubljanske Akademije za gledališče, radio, film in televizijo so za konec šolskega leta na Levem odru Drame uprizorili komedijo sodobnega poljskega dramatika Slawomira Mrožka „Tango“.

RAVNE — V ravenski železarni so delavci na referendumu glasovali o „samoupravniem paketu“, v katerem je bilo „rešeno“ vprašanje nagrajevanja po delu. Dvajset delovnih skupnosti (toz dov) je sprejelo ponujeni „samoupravni paket“, v štirih tozdih pa so bili proti: v Jeklarni, v Jeklovleku, v Valjarji in v Komerčiali. Odgovorni že proučujejo vzroke in razloge za neuspeh referenduma v teh „temeljnih organizacijah združenega dela“, ter delajo načrte, kako rešiti problem.

SLOVANSKE BINKOŠTI

(Nad. iz 1. str.)

in potrdi še prav posebej v našem času njihovo prisotnost v Cerkvi in njihov posebni doprinos k zgodovini krščanstva? Ni morda namen Previdnosti, da ta papež razodene svetu, kako se je ravno tukaj, v tem delu Evrope, razvijala bogata arhitektura templja Svetega Duha.

RIM IN CARIGRAD V BRATSKI EDINOSTI

Ni morda Kristusova volja, ni morda odkol Sv. Duha, da ta papež Poljak, da ta papež Slovan pokaže ravno sedaj duhovno enotnost krščanske Evrope? Vemo, da je ta krščanska edinstvo sestavljena iz dveh velikih izročil: zahodnega in vzhodnega. Mi, Poljaki, ki smo si izbrali skozi vse tisočletje udeležbo na zapadnih izročilih, enako kot naši bratje Litvanci, smo skozi tisoč let vedno spoštovali krščansko izročilo Vzhoda. Naša zemlja je bila gostoljubna za ta čudovita izročila, ki imajo svoj izvor v Novem Rimu, Carigradu. Želimo pa tudi nasloviti na naše brate vpijočo prošnjo, naj se spomnijo apostolovih besed: „Ena sama vera, en sam krst, en sam Bog Oče vseh, Oče našega Gospoda Jezusa Kristusa.“ Naj se spomnijo na vse to in naj danes, v

LJUBLJANA — V Križankah so 21. junija odprli 27. mednarodne poletne kulturne prireditve. Ta dan so po promenadnem koncertu policijske godbe (godbe milice, pišejo) v predverju Križank plesali folklorne skupine „Francce Marolt“, odkrili so nato doprinski kip inž. arh. Tonetu Bitencu, odprli dve razstavi — razstavo kiparja Janeza Pirnata in razstavo „60 let slovenskega baleta“, Ljubljanski ojekt je pel v križevniški cerkvi slovenske pesmi, Studio za tolkala pa je predstavil Petričev Koncert za tolkala.

LJUBLJANA — Po izredno suhem in vročem maju je junija vreme bilo postavljeno na glavo. Vročini in suši so sledili hudi nalivi s točo, ki so v raznih predelih Slovenije skoro popolnoma uničili letino, nato pa so konec junija sledili hladni dnevi z dežjem.

PORTOROŽ — Vitrarsko podjetje „Cvetje“ je zamrlo — prišlo je v stečaj. Pravijo, da ni bilo v tem podjetju „samoupravnih“ odnosov in da so se „družbena sredstva preko osebnih dohodkov prelivala v zasebne žepce.“ Delavce „Cvetja“ je prevzelo piransko komunalno podjetje.

LJUBLJANA — Pet fakultet ljubljanske univerze se zavzema za omejitve vpisa v šolskem letu 1979-80. Za omejitve so fakulteta za arhitekturo, gradbeništvo in geodezijo, fakulteta za medicino, fakulteta za biotehniko, filozofska fakulteta in višja šola za socialne delavce.

LJUBLJANA — Altistka Marjana Lipovšek, članica Dunajske opere, je ob spremljavi svojega očeta, pianista, skladatelja in tudi pisca planinskih spisov, prof. Marijana Lipovška priredila visoko kvaliteten večer samospetov. Zapelala je dela Schuberta, Wolfa, Prokofjeva in Mihelčičeve „štiri pesmi“.

Umrli so od 14. do 20. junija 1979:

LJUBLJANA — Slavka Ilnikar r. Vodusek; Frančiška Podbevsek r. Košir, 76; Jože Bojc, čevljar; Mara Grdina, up. prof.; Marija Petelin, up. učit., 86; Marija Abramčič r. Zavrtnik; Marija Magdič, up.; Frančiška Oblak r. Stanovnik; Josip Grohar, 95, up.; Antonija Vasle; Marija Vovk r. Viršek, 92; Anton Seme, 77; Franc Pirc, up.; dr. Marjan Tomazič, zdravnik; Julija Rupnik.

RAZNI KRAJI — Anton Božnar, 91, Bukov vrh; Anton Klasič, up. prof. Maribor; Miroslav Viher, up. šol. upravitelj, Murska Sobota; Marija Perič r. Strnad, Hočevje; s. Marija Jožefa-Katarina Ravnikar, uršulinka, 80, Sv. Duh pri Škofji Loki; Miro Iskra, up. prof., Gorica vas; Anton Kryštuflek, Tržič; Pavla Istenič r. Turk, Gor. Logatec; Miloš Bevc, 78, Tržič; Martin Pungersič, cestar, 55, Brezina; Ivan Volčanšek, Brežice; Marija Pečar, 80, Kranjska gora; Franc Čebulj, up., Podgorje; Franc Dolter, 72, Gradac; Ignac Škorjanc, žalec; Marija Sotlar r. Povše, up., Radeče; Terezija Jančar r. Lenček, Prelog; Ivan Kregar, up., Kranj; Marija Jancigaj r. Jerin, Dole; dr. Aleksander Grobelnik, Kranj; Albin Krebs, organist, 77, Luče, Anton Tekstor, Otočec ob Krki.

SPOMIN POKRISTJANJENJA SLOVANSKIH NARODOV. JANEZ PAVEL II. SE SPOMINJA TUDI SLOVENCEV.

Potrebno je, da se ob priliki kome-moracije krsta poljskega naroda spomnimo tudi pokristjanjenja slovenskih narodov, Hrvatov in Slovencev, med katerimi so delovali misijonarji že okrog leta 650, katerih delo je bilo večidel zaključeno že okrog leta 800; pokristjanjenja Bolgarov, katerih knez Boris I. je bil krščen leta 864 ali 865; pokristjanjenja Moravanov in Slovkov, v katerih dežele so prišli misijonarji že pred letom 850 in katerim sta sledila sv. Ciril in Metod, ki sta utrdila v Veliki Moravski vero mladih cerkvenih občestev; pokristjanjenje Čehov, katerih kneza Borivoja je krstil sv. Metod. V območju blagovestniškega delovanja sv. Metoda in njegovih učencev spadajo tu-

SLOVENC V ARGENTINI

SAN MARTIN

Spominska proslava

Po skupni spominski proslavi v Slovenski hiši so imeli svoje spominske proslave tudi posamezni slovenski Domovi in razne slovenske organizacije. Tudi Slovenski dom v San Martinu je skupaj z vsemi svojimi organizacijami pripravil lepo spominsko proslavo v nedeljo, 1. julija po sv. maši. Rojaki so napolnili veliko sanmartinsko dvorano, ki je bila lepo pripravljena za proslavo. V levem kotu odra je bil postavljen križ s slovensko zastavo, okoli njega pa so bile rože. Proslavo je začel kulturni referent g. Janez Petkovšek s kratkim nagovorom, v katerem je naznačil pomen proslave. Slovenski pevski zbor v San Martinu je pod vodstvom Vinka Klemenčiča krepko in občuteno zapel prelepo Venturinijevo „Znamenje“. Spominski govor je imel prof. Alojzij Zupan, ki je v svojem vsebinsko globokem govoru primerjal žrtve slovenskih domobrancev z žrtvijo grških junakov pri Termopilah. V usta pobitih junakov je položil razna vprašanja, namenjena nam, ki smo preživeli veliko narodno nesrečo: ali smo še tisti, kot smo bili v letih boja, ali še prisegamo na tiste ideale, kot smo prisegli doma? Govor je napravil na vse navzroč globok vtis. — Sledil je prizorček, ki so ga odigrali mladi rojaki iz Chrurce: kako se v privedih kaže bivšemu partizanu domobranec, ki ga je umoril, in pa kako je mati našla grob svojega pobitega sina in na tem grobu našla svoj večni počitek.

Občni zbor Slovenskega doma

Takoj po spominski proslavi se je vršilo drugo nadaljevanje občnega zbora ob veliki udeležbi članstva. Občni zbor je v odsotnosti predsednika Franca Zorca vodil podpredsednik Stanko Oberžan. Povedal je, da je na dnevnem redu poročilo nadzorstva in volitve novega odbora, nadzornega odbora in odbora Vzajemnega podpornega sklada. Predsednik nadzornega odbora Franc Hrovat je podal poročilo nadzornega odbora in predlagal odbor razrešnic. Nato se je razvil razgovor o društvenih pravilih, o vprašanju članarine in drugo. Zatem je tajnik Rudolf Smersu prebral kandidatno listo, ki je bila skupno sestavljena 22. junija. Po kratki debati so se vršile tajne volitve in je za listo glasovalo 48 članov, 29 glasov je bilo proti, trije glasovi so bili neveljavni. Novi predsednik cont. France Fajfar se je zahvalil za zaupanje in prosil vse za sodelovanje pri delu za dom. Zahvalil se je dosedanjemu predsedniku Francu Zorcu za njegovo pridno večletno delo. Odbor Slovenskega doma v San Martinu sestavljajo sedaj poleg predsednika še: podpredsednika Novak Leopold in Marjan Boltežar, tajnika Darinka Zorec in Rudolf Smersu, blagajnika Franc Zorec in Zihel Jože ml., kulturna referentka Nataša Smersu in Janez Petkovšek, gospodarja: Lojze Tašner in Tone Avguštin, zastopnika mladine Miha Potočnik in Veronika Fajfar; odborniki: Petkovšek Lado, Jese-novec Marjan, Dimnik Janez, Petelin Andrej, Možina Tone, Janez Jenko; namestniki odbornikov: Petkovšek Marjan, Dimnik Janjo ml., Hrovat Andrej, Truden Jure, Marolt Andrej. Nadzorni odbor sestavljajo: Hrovat Franc, Zavar Anton, Zorko Franc, Oberžan Stanko in Zupančič Stanislav. Vzajemni podporni sklad vodijo: Ribnikar Rudolf, Telčič Rafael in Zihel Jože st. — Glede članarine, ki znaša 1000 pesov na mesec, je bilo sklenjeno, da se bo pobirala vsako nedeljo po maši in je bilo noudarjeno, da je redno plačevanje članarine pogoj članstva in članskih pravic. — Nato je g. Fajfar sklenil občni zbor.

di poljski rod Visljanov in pa slovansko prebivalstvo Srbije. Moramo se tudi spomniti krsta Rusije v Kijevu l. 988. In končno moramo omeniti tudi pokristjanjenje polabskih Slovanov: Bodricev, Ljuticev in Lužičkih Srbov. Pokristjanjenje Evrope se je končalo s krstom Litvanije v letih 1386-1387.

Papež Janez Pavel II. — Slovan, sin poljskega naroda — čuti iz kakšne globine zgodovinskega dogajanja rastejo korenine, iz katerih on sam izhaja; koliko stoletij ima za seboj ta beseda Svetega Duha, ki jo on oznanja z griča sv. Petra v Vatikanu, in tukaj v Gnieznu, z vrha Lecha in v Krakovu z višine Wawla.

Ta papež — pričevavec Kristusov, ljubitelj križa in vstajenja — prihaja danes na ta kraj, da pričue o živem Kristusu, ki živi v duši njegovega naroda, o Kristusu, ki živi v duši narodov, ki so ga že pred časom sprejeli kot „pot, resnica in življenje“ (Jan 14, 6). Prihaja, da bo govoril pred vso Cerkvijo Evropi in svetu o teh narodih in ljudstvih, ki so bila pogosto pozabljena. Prihaja, da bo vpil „z močnim glasom“. Prihaja, da bo pokazal poti, ki na razne načine vodijo k binkoštim, h križu in vstajenju. Prihaja, da bo objel vse te narode — skupaj s svojim ljudstvom — in jih stisnil na srce Cerkve in na srce tiste, ki je mati Cerkve, na srce Marije, v katero ima brezmejno zaupanje.

Spominska proslava v Mendози

Spominsko proslavo za žrtve druge svetovne vojne in rdeče revolucije smo letos opravili v nedeljo popoldne, 24. junija.

Ob 18 smo se zbrali v Domu, ker smo tokrat tudi našo skupno spominsko mašo imeli v dvorani.

G. Jože Horn, kurat v argentinski vojski in slovenski dušni pastir v Mendosi, je pristopil k oltarju na odru med skupnim petjem pesmi „Marija, pomagaj nam sleherni čas!“, ki nam je zbudila razpoloženje spominskega praznika. Pomembne so bile misli, ki jih je razvijal v svojem globokem govoru med mašo g. Horn.

Po uvodnih besedah je takole odgovoril na vprašanje, zakaj je zadelo Slovence med drugo svetovno vojno in še pozneje tolikšno gorje:

„Vse to se je zgodilo zato, ker je slovenski človek vedno hotel in tudi napravil vse, da bi ostal zvest nauku in vodstvu Cerkve, zvest samemu sebi in svojemu narodu, dobrini eni kot drugi, pravici eni kot drugi; kajti obojno nam je sovražnik hotel uničiti in vzeti.“

V nadaljnjih izvajanjih je med drugim dejal:

„Molčati o komunizmu in njegovi nevarnosti je greh zoper ljubezen do Boga in do bližnjega. Komunizem izpodkopava vero in krščansko kulturo; zato še motijo tisti, ki mislijo, da morajo iz ljubezni molčati.“

Govoriti moramo, četudi bi nas nekateri ne marali poslušati ali bi nas zaradi tega preganjali ali nam celo s smrtjo grozili. Odgovorni smo za to, če bi zaradi našega molka duše zapadle brezboštvu.

Veličina slovenskega naroda je pa tudi v zvestobi samemu sebi in svojemu narodu.

To je bil razlog upora slovenskega naroda proti komunizmu in razlog, da so vprav oni — komunisti pred 34 leti pobili najlepši cvet slovenskega naroda.

Zvestoba narodu in samemu sebi! To je tudi nauk, ki nam ga naši mrtvi junaki izročajo kot podlago za naš bodoči obstoj in nadaljnje življenje.

Toliko časa bodo pomembni in veliki, dokler bomo zvesti sebi in narodu, dokler bomo sami hoteli živeti, dokler bomo sami hoteli biti Slovenci, dokler bomo ljubili slovenski jezik, slovensko besed, slovensko družbo in slovenske rojake.

Zadnji čas je, da spoznamo, kako usodno je, kako žalostno je, kako velika škoda je, če v nas na kakršen koli način umira slovenstvo, če zapravljamo slovenstvo, če uničujemo slovenstvo v sebi in v drugih ali se zanj ne brigamo.

Kako velika rana in praznosta nastane v skupnosti in v slovenstvu z vsakim, ki ga pospremimo na pokopališče, nenadomestljiv je vsak izmed nas.

In kako veliko škodo in rano in bolečino povzroči sebi in narodu tisti, ki se sam iz kakršnegakoli razloga oddalji od slovenstva, od rojakov, od skupnosti, noče več v njej živeti, noče v njej sodelovati.“

Po svetem opravilu smo v dvorani nadaljevali s spominskim sporedom.

Recitator Stane Grebenc je vse posamezne točke povezoval s svojo besedo v zaokroženo vsebinsko celoto.

Uvodoma je prikladal v spomin izjavo mendoškega nadškofa msgra. Marresma, ko je pred petimi leti obiskal našo domovino Slovenijo in ljubljanskega nadškofa ter so ga zapeljali tudi do Bleda in do Marije Pomagaj na Brezje. Po povratku nam je v Domu razlagal, da je iz prizorov, ki jih je mogel opazovati med vožnjo do Brezij, spoznal, kako si je slovenski človek znal prido, ki mu jo je Stvarnik določil za domovino, prilagoditi svojemu verskemu čustvovanju.

In dejansko je slovenski narod — tako je nadaljeval recitator — skozi

vsja stoletja od sprejema krščanstva ohranjal vdano zvestobo svojemu Bogu. Zato mu veljajo besede škofa Rožmana, ki jih je povedal srednješolec Damjan Hirschegger:

„Bog je vsakemu narodu dodelil posebno nalogo, ki naj jo izvrši v dobi od Boga določeni, in na zemlji, ki mu jo je dal za bivanje. Narod, ki to od Boga dano nalogo izvršuje, tega ohranja Bog in varuje.“

Sledil je odlomek iz knjige ravn. novomeške gimnazije prof. Ivana Dolenca (Moja rast, str. 142-144). V njem prikazuje svoja doživljanja v novomeških partizanskih zaporih, odkoder so odhajali „v neznanost“ množični nočni transporti. Recital je odstavek inž. agr. Janez Grntal:

„Usodo teh žrtve pa nam je prikazal Rudi Hirschegger z odstavkom iz naj-novejše knjige dr. Jožeta Krivca (Pij, fant, grenko pijače — Iz groba vstali — str. 69-71). Bog je hotel, da se je iz množičnega groba kofevske jame izmed tisočstov pobitih žrtve rešil fant, ki mu je bilo s tem določeno, da izpriča o vseh krvavih dogodkih.“

Sledile so pomlajne besede škofa Rožmana o naših žrtvah, ki so orosile s svojo krvjo našo slovensko zemljo. (prim. Crna maša, str. 10.) Recital jih je srednješolec Marko Bajuk ml. —

Po vseh teh pretresljivih spominskih trenutkih je vsa dvorana doživljeno zapela Mayovo „Moja domovina“.

Spominski govor je nato imel inž. agr. Marko Bajuk iz katerega povzemo tele misli:

Blagoslovljeni! O blagoslovljeni! S palmo nad srcem in s plandjem v roki se slovenski mučeniki razpostavljajo pod oboki, kamor jim pokažejo prostor

Angeli-glasniki — in s častno četo vetrinjsko pomnože se vrste Slovencev, pobitih zverinjsko.

Zapojmo tudi mi hvalnice s svetniki!

Svet, Svet! Svet si, Gospod, Bog vojnih trum! Sprejel si vetrinjska krдела

v svoja pridvorja izbrana in povečal njih smrti, dvignjene breznom iz žrela:

O, vladaj z njimi slovenski rod!

(Nad. na 4. str.)

Darovali so

V tiskovni sklad Svobodne Slovenije so darovali: T. F., Capital Federal 2000 pesov; N. N., Ramos Mejia, 2.000 pesov; N. N., Villa Adelina, 3.500 pesov; N. N., Avellaneda, 8.500 pesov; N. N., Mendoza, 2.000 pesov; N. N., Mendoza, 2000 pesov; N. N., Ramos Mejia, 5.000 pesov; N. N., Villa Luzuriaga, 15.000 pesov; N. N., Olivos, 22.000 pesov; N. N. (po Smersuju) § 37.000; ga. N. N., Cap. § 10.000 v spom. raj. ge. Ane Jurše in § 10.000 — v počastitev spomina svoje sestre, umrle v domovini. Iskrena hvala!

Uprava Svobodne Slovenije

V dobrodelni sklad Zveze slovenskih mater in žena so darovali: ga. Majda Knapp, 15.000 pesov; č. g. S. Skvarča, 30.000 pesov; družina Tone Truden, 20.000 pesov; gđc. Renata Sušnik, 6.000 pesov; ga. Tina Fajfar, 10.000 pesov; v spomin dr. Hanzelica: družina Maks Dimnik, 15.000 pesov; družina Tone Truden, 15.000 pesov; namesto cvetja na grob ge. Angele Makovec: ga. Nataša Krečič, 15.000 pesov; družini šušteršič-Brušen, 30.000 pesov; namesto cvetja na grob ge. Ani Jurše: ga. Jožica Peternel, 10.000 pesov; ga. Jana Dobovšek, 40.000 pesov; ga. Mici Cuderman, 10.000 pesov; v počastitev spomina svoje sestre ga. Mici Cuderman, 20.000 pesov.

OD SV. VOJTEHA DO SV. STANISLAVA MIMO NAŠE GOSPE JASNOGORSKE BOMO ŠLI V BODOČNOST

6 - V kratkem se bo končal tukaj, v Gnieznu obisk svete podobe Naše Gospe Jasnogorske. Podoba Matere božje izraža še posebno učinkovito njeno značajnost v skrivnosti Kristusa in Cerkve, ki živi že toliko stoletij na poljski zemlji. Ta podoba, ki že več kot dvajset let obiskuje vsa svetišča, škofije in župnije te dežele, bo končala v kratkem svoj obisk v Gnieznu, starem sedežu poljskih primasov, in bo odpotovala na Jasno Goro, da poroma po czenstochowski škofiji. Zelo sem srečen, da ta stopnja mojega romanja sovпада z romanjem Marije, da lahko potujem z njo vzdolj velike zgodovinske poti, ki sem jo že tolikokrat prepotoval: iz Gniezna do Krakova preko Jasne gore, od sv. Vojteha do sv. Stanislava mimo „Device Marije, božje Matere, ki jo je Bog napolnil s slavo.“ To je glavna pot naše duhovne zgodovine, po kateri hodijo vsi Poljaki, tisti z Zahoda in oni z Vzhoda, kakor tudi tisti, ki žive raztreseni zunaj domovine, med drugimi narodi, na različnih celinah, o katerih upam, da me poslušajo... Težko bi mislil, da beseda papeža Poljaka in Slovana ni mogla priti do ušes Poljakov in Slovanov, pa naj žive v katerem koli kotu sveta. Predragi moji, upam, da nas poslušajo,

da me poslušajo, ko že pač živimo v dobi toliko opevane svobode informacij, izmenjave kulturnih dobrin in mi se dotikamo ravno korenine vseh teh dobrin. Da, bratje in sestre, znašli smo se na glavni poti naše duhovne zgodovine. Gre pa istočasno tudi za eno glavnih poti duhovne zgodovine vseh Slovanov in za eno glavnih poti evropske zgodovine. Prvič v zgodovini bo romal po tej poti papež, rimski škof in naslednik Petra, ki je bil prvi med tistimi, ki so prišli iz zaprte hiše na binkoštni dan v Jeruzalem in je zapel: „Gospod, Bog moj, velik si zares! Odel si se v slavo in krasoto, ogrnil se s svetlobo kot plaščem... Kako mnogo-tera so tvoja dela, Gospod! Vse pa si delal tako modro: zemlja je polna svojih stvari... Kadar spet pošlješ njegova duha, nastajajo, spet obnavljaš obližje zemlje“ (Ps 103-104, 1-2, 24, 30). Tako bo pel z vami, predragi rojaki, ta papež, kri vaše krvi in kost vaših kosti, in bo klical z vami: „Naj bo slava Gospodova večna: naj se svojih del Gospod veseli... Naj mu bo všeč, kar govorim: v Gospodu bo vse moje veselje“ (Ps 103-104, 31, 34). Šli bomo skupaj po tej poti naše zgodovine od Jasne Gore do Wawla, k svetemu Stanislavu. Šli bomo z mislijo na preteklost, a z dušo obrnjeno v bodočnost... Ne bomo se vrnili v preteklost! Šli bomo v bodočnost. „Prejmite Svetega Duha!“ (Jan 20, 22). Amen.“

PROSLAVA V MENDOZI

(Nad. iz 3 str.)

Tako poje v prividu pesnik iz naše Črne maše. Vendar — ali je to samo privid, prazno upanje, morda prevara? Ne, nikakor ne! Brez dvoma ima slovenski narod po krvavi rdeči revoluciji krdo mučencev v nebesih!

Kot smo slišali, je to trdil naš vladika Gregorij že leta 1943; torej dve leti pred Teharji, pred Kočevskim Rogom. Naši pobiti bratje in sestre so postali mučenci, „ker so odklanjali, cesar po vesti in po svojem prepričanju niso mogli in niso smeli storiti. Zvesti in stanoviti so bili v veri, zato so morali pasti.“

O pomenu mučeništva nam nudi lepe misli sv. oče Janez Pavel II., ki je prav ta mesec romal na svojo rodno Poljsko, predvsem z namenom, da bi za jubilejno devetstoletnico počastil škofa mučenika sv. Stanislava. Pretresljive so besede sv. očeta, ko pravi: „V letu obletnice smrti sv. Stanislava smo dolžni Bogu posebno zahvalo, ker je privolil mučniško žrtve in s tem mučeništvom utrdil naše združenje z živim Kristusom v Cerkvi.“

Istočasno pa razmislimo prisodobno o vinski trti in njenih mladikah in pogledimo na vlogo „Gospodarja“, ki neguje vinsko trto ter skrbno pazi na vsake izmed mladik in če je potrebno, jih poreže, da obrodijo več sadu. Ko smo globlje razumeli pomen te alegorije — nadaljuje Janez Pavel II. — govorimo in ponižno molimo vsak sam zase in vsi za vse, da se mladike ne bi posušile in se ne ločile od Kristusa, ki je vinska trta. Molimo, da sile brezboštva in sile smrti ne bodo močnejše kakor sile življenja in kakor luči vere.

Sv. oče gotovo tudi ni pozabil na mučenike naše dobe, ampak jih le iz previdnosti ni imenoval. Saj nam je znano, da so se vprav teh argumentov poljski komunisti najbolj bali. Prestavili so datum papeževskega obiska. Za nobeno ceno niso pristali, da bi prišel meseca maja, na praznik sv. Stanislava. Je pa izrecno govoril tudi o žrtvah druge svetovne vojne.

Posebej moramo še podčrtati, da sv. oče govori o Poljski in o vseh Poljaki po svetu.

PO ŠPORTNEM SVETU

NA VSEAMERISKIH IGRAH v San Juan v Portoriku se — po pričakovanju — odlikujejo reprezentanti ZDA, sledijo Kubanci in Kanadčani, za temi pa športniki Argentine in Brazila ter Mehike. V atletiki Argentinci sicer niso dobili nobene medalje, toda v kopju je Garmendia postavil nov argentinski rekord s 72,24. V veslanju je Ricardo Daniel Ibarra zmagal v enojcu, srebrno medaljo pa je dobil dvojec s Krmarjem. Odlikovali so se tudi kotalkarji v hitrostnih tekih, bronasto medaljo pa je osvojila tudi ekipa v sablji.

Ni nobenega dvoma, da smo tudi mi v zdomstvu udje našega slovenskega narodnega telesa, čeprav smo ločeni od svojega matičnega ozemlja. In — ali nismo vprav mi tiste mladike, ki jih najmanj dušijo sile brezbožniške teme?

Dušijo nas sicer druge sile kot npr. ugodnost, brezbržnost i. p.; pa vendar — svobodno dihamo! Te dobrine se moramo zavedati!

Po govoru je zbor naših pevcev zapel tri pesmi. Prva „Gozdnič je že zelen“ (harm. J. Aljaž) je bila namenjena spominu vseh tistih mladih žrtev, ki so v cvetu mladosti padale pod kruto roko rdečega nasilnika in jim ni bilo dano, da bi iz svoje brstee pomladi dozoreli v polnost življenja.

Lipa je naše slovensko narodno drevo. Je pa tudi simbol usode našega naroda. Tudi zanj v teku stoletij nastopajo zimske zmrzali. A tudi zanj — kakor za lipo — danes upamo, da ga čaka odjuga pomladi — novo vstajenje. Sledila je D. Jenka „Lipa“.

Ljubezen do Boga in do domovine: ti sta obe najdragocenejši svetlini na prsni slovenskega naroda. Bog in Slovenija — je klic, ki mu sega do globine srca in se mu dviga do višine neba. Za sklep je zbor zapel Ocvirkovo „Bog in Slovenija“. Petje je vodil prof. B. Bajuk.

Marsikateremu je ob posameznih točkah ganotje orosilo oko. In v tesnobo blagem razpoloženju smo se vračali iz našega Doma.

Bb.

JUGOSLAVIJA je na evropskem karkarskem prvenstvu osvojila le bronasto medaljo. S porazom s Sovjetsko zvezo, ki je Jugoslovane po petih letih in po enajstih srečanjih le premagala, niso mogli več doseči, kljub zmagam nad Španijo, Italijo in Češkoslovaško. Za prvo mesto sta se merili ekipi Sovjetske zveze in Izraela.

NA MLADINSKEM NAMIZNOTENISKEM prvenstvu Jugoslavije, ki je bilo končano 24. junija v Ljubljani, je švedska reprezentanca osvojila prvo mesto med mladinci in mladinkami. Jugoslovani so zasedli pri mladincih 4. mesto, pri mladinkah pa 2. Na tekmovanju so nastopile še ekipe Madžarske, Nemčije, Romunije, Italije, Avstrije.

V VELENJU je osvojil naslov jugoslovanskega prvaka v maratonski celjskega Kladivarja, Ukič, v času 2:22,43 in premagal drugouvrščenega Jovanovića iz Beograda za osem minut.

PRVAK SLOVENSKE nogometne lige je trboveljski Rudar, ki si je s tem pridobil pravico igranja v drugi zvezni ligi.

SLOVENSKI ATLETSKI KLUB iz Celovca je v koroški tretji nogometni ligi osvojil prvo mesto in bo tako v prihodnji sezoni igral v drugi koroški ligi.

ŠAH

ŠKOTSKI PRAK David Levy je v listu „Chess“ (Šah) objavil najhujšo obtožbo proti prodaji in kupovanju točk na mednarodnih turnirjih. V dolgem članku „Razprodaja šaha“ je z dokaznim materialom, ki ga je ilustriral s številnimi diagrami in partijami, navedel imena igralcev in primere podkupovanj. Kot osrednjega kršilca v mednarodnem šahu navaja Levy romunskega mednarodnega veleojstra Georghija. Ta običajno tako prijateljsko predlaga nasprotniku: „Izgubili boste igro z menoj, razdelila pa si bova nagrado, ki jo bom prejel za osvojitve točke, namesto remija. Tako bova imela oba korist. Drugi „vodilni“ prodajalci...“

Naročnikom, bravcem in oglaševalcem

V letu 1975 je znašal v Argentini porast cen 335%; v letu 1976 — 347,5%; v letu 1977 — 160,4%; v letu 1978 — 169,8%; za TEKOČE LETO 1979 NAPOVEDUJEJO, DA INFLACIJA NE BO NIŽJA OD 150%.

V razmerju z naročnino za leto 1978 smo zvišali naročnino za tekoče leto le za 100%.

Razliko je mogoče kriti: s povišanjem števila naročnikov, s prispevki za tiskovni sklad, tudi z oglasi naših podjetnikov in s plačevanjem naročnine brez odlašanja.

Prosimo vse, da ne prezro tega opozorila, ki je tudi prošnja.

UPRAVA SVOBODNE SLOVENIJE

KOLINE NA PRISTAVI

Za na dom bodo na voljo

21. JULIJA od 18. ure dalje.

Družinsko kosilo s kolinami

V NEDELJO, 22. JULIJA ob 13. uri

JAVNI NOTAR

FRANCISCO RAUL CASCANTE

Escribano Público

Cangallo 1642 - Buenos Aires
Pritličje, pisarna 2
Tel. 35-8827

jalec in kupec točk pa je Matulovič. Levy, ki je bil lani izvoljen v vodstvo FIDE, je pripravljen za svoje trditve odgovorjati pred sodiščem. Sam pa bi Georghiu-u doživljenjsko prepovedal nastopati na turnirjih, Matuloviča bi pa „suspendiral samo za kratkih petdeset let“.

OBVESTILA

SOBOTA, 14. julija:

Brucovanje in sprejem novih članov v SKAD v Slomškovem domu.

Družabni večer ob 20 v Slomškovem domu v pripravi petošolcev Srednješolskega tečaja.

V Slovenskem domu v San Martinu ob 20 večerja s kolinami.

NEDELJA, 15. julija:

V slov. cerkvi Marije Pomagaj ob 9.30 zahvalna maša ob tridesetletnici „Oznanila“. Po maši v dvorani srečanje s poverjeniki.

V Slovenskem domu v San Martinu XI. mladinski dan.

Občni zbor Slovenskega doma v Capapachayu.

SREDA, 18. julija:

V Slovenskem domu v San Martinu sestanek Lige žena-mati.

SOBOTA, 28. julija:

V Slovenski hiši ob 16 predavanje dr. M. Komarja v priredbi SKAS-a.

NEDELJA, 29. julija:

V Slovenski vasi obletnica blagoslovitve Hladnikovega doma.

SREDA, 1. avgusta:

Sestanek Zveze slovenskih mater in žena ob 17 v Slovenski hiši. Predaval bo Tone Mizerit o gospodarskem, političnem in socialnem položaju v Argentini.

SOBOTA, 4. avgusta:

Redni pouk Slov. srednješolskega tečaja v Slovenski hiši ob 15. uri.

NEDELJA, 5. avgusta:

Mladinska sv. maša in zvezni sestanek SDO in SFZ s predavanjem g. Zorka Simičiča v Slovenski hiši ob 9.30.

NEDELJA, 12. avgusta:

V Našem domu v San Justu otroška igra „Praprotno seme“ v režiji Frida Beznika.

NEDELJA, 19. avgusta:

Slovensko romanje v Lourdes.

DRUŠTVENI OGLASNIK

Pouk slovenščine za kasteljansko govoreče otroke se bo nadaljeval v Slovenski hiši po zimskih počitnicah, to je v soboto 28. julija ob 10.30.

ESLOVENIA LIBRE

Editor y director: Miloš Stare
Redacción y Administración:

Ramón L. Falcón 4158
1407 Buenos Aires
Argentina
T. E. 69-9503

Uredniški odbor:

Miloš Stare, dr. Tine Debeljak,
Slavimir Batagelj in Tone Mizerit

Correo Argentino Central (B)	FRANQUEO PAGADO Concesión N° 5775
	TARIFA REDUCIDA Concesión N° 3824

Registro Nacional de la Propiedad Intelectual N° 1.419.886

Naročnina Svob. Slovenije za 1. 1979: za Argentino: \$ 25.000.—, pri pošiljanju po pošti \$ 28.000.—; ZDA in Kanada pri pošiljanju z avionsko pošto 30 USA dol.; obmejne države Argentine 25 USA dol.; Avstralija 35 USA dol.; Evropa 32 USA dol.; ZDA, Kanada in Evropa za pošiljanje z navadno pošto 24 USA dol.

Talleres Gráficos Vilko S.R.L., Estados Unidos 425, 1101, Buenos Aires, T. E. 33-7213.

	KREDITNA ZADRUGA "SLOGA" z o. z.
	BME. MITRE 97 RAMOS MEJIA T. E. 658 - 6574

URADNE URE:
PONEDELJEK, SREDA IN PETEK
OD 15. DO 19. URE.

Prof. dr. JUAN JESUS BLASNIK

špecialist za ortopedijo in travmatologijo

Marcelo T. de Alvear 1241, pritličje
Capital Federal
Tel. 393-3536

Ordinira v torek, četrtek in soboto od 17. do 20. Zahtevati določitev ure na privatni telefon 666-4366.

SFZ San Martín SDO

vabita na

XI. MLADINSKI DAN

v NEDELJO, 15. JULIJA v SLOVENSKEM DOMU

ob 9.00 tekme v odbojki
ob 11.30 sv. maša, nato skupno kosilo. Po kosilu nadaljevanje tekem
ob 17.00 kulturni program

Po kulturnem programu prosta zabava.

Sodeluje: SLOVENSKI INSTRUMENTALNI ANSAMBEL

RAST VIII vabi na DRUŽABNI VEČER

Ki bo v soboto 14. julija od 20. ure pa do prve ure naslednjega dne v prostorih SLOMŠKOVEGA DOMA v RAMOS MEJIA. Na sporedu je predvajanje fotografij vseh prejšnjih Rast! Prvič v naši javnosti in brez cenzure!

Za srbenje podplatov bo poskrbel ansambel TRIGLAV.

Vstopnina: z vključeno domačo večerjo: \$ 4.000.—; z vključeno strogo dijeto: \$ 2.500.—

Priporočamo se za nadštevilo udeležbo, kajti dobiček nameravamo porabiti za letošnje taborjenje v Pampi Lindi blizu Bariloč!

Enaintridesetega julija

SE BO VEDELO

KATERI SLOVENSKI PODJETNIKI BODO S SVOJO NAVZOČNOSTJO DOPRINESLI K MOGOČNEMU USPEHU RAZSTAVE NAŠE PODJETNOSTI V ARGENTINI, POD IMENOM

GOSPODINJSKI APARATI • ZVOČNE NAPRAVE • LASTEN UVOZ • POHIŠTVO • DEKORACIJE

- Avda. Hipólito Yrigoyen 8854, LOMAS DE ZAMORA, T. E. 243-2291/3058
- Laprida 398, LOMAS DE ZAMORA, T. E. 243-6060
- Ruta 205, nasproti postaje EZEIZA, T. E. 295-1197
- Avda. 25 de Mayo 136, C. SPEGAZZINI

25 KREDITNA ZADRUGA SLOGA Z.O.Z. 25

PREBERITE! IN PRIDITE!

SLOGA sporoča in vabi

V vrsti prireditev v proslavo svoje 25-letnice SLOGA pripravlja za 21. JULIJA 1979 OB 20. URI na SLOVENSKI PRISTAVI V CASTELARJU izreden sestanek z naslednjim sporedom:

- 1) Poročilo o rezultatih polletne bilance
- 2) Uspehi kampanje za vezane delnice
- 3) Veliko nagradno žrebanje zlatnikov in srebrnikov

Med člane, ki bodo imeli do začetka sestanka vplačanih vsaj \$ 200.000 vezanih delnic, bomo izžrebali tri nagrade in sicer:

- a) Prva nagrada — 3 slovenski zlatniki
- b) Druga nagrada — 2 slovenska zlatnika
- c) Tretja nagrada — 1 slovenski zlatnik

Vrhu tega bomo izžrebali med navzoče člane še tri lepe nagrade, po en slovenski srebrnik na osebo.

VI PRISRČNO VABLJENI! NIHČE NAJ NE POZABI, DA:

„SREČA TE IŠČE, UM TI JE DAN,
NAŠEL JO BOŠ, AK' NISI ZASPAN.“

V SLOGI JE MOČ!